

Chris Ryan

Missie Zero 22

Vertaald door Marieke van Muijden en Jan van den Berg



1

23.45 uur, Oost-Europese tijd

Het konvooi trok naar het westen.

Het bestond uit vier voertuigen: drie zandkleurige Jackals, met in elk drie kerels en erop twee mitrailleurs, zogenoemde *Gimpy's*. Bij automatisch vuren hadden die een effectief bereik van tweeduizend meter. Reguliere infanteristen zouden zo'n wapen met zijn tweeën hebben moeten bedienen. Maar de SAS niet. Elk geweer werd constant bemand door één Regimentsman met een nachtkijker die de woestijn afspeurde, klaar voor elke mogelijke dreiging. Het vierde voertuig was een Bushmaster in camouflagekleuren met een stevige reserveband achterop gemonteerd. Een veilige, afgesloten unit met airconditioning. Vijf mannen. Een verplaatsbaar, zwaar bepantserd wapenstation met een bemande 40 mm-granaatwerper. Het voertuig ging het konvooi voor dat over een ruwe, onvoltooide weg door de nacht trok.

De Iraakse grens lag vijfenzeventig kilometer naar het oosten en Turkije dertig kilometer noordwaarts. Officieel was dit dorre, verdomde stukje woestijn Syrisch grondgebied en het risico bestond dat het konvooi Syrische overheidstroepen tegen het lijf zou lopen. Onofficieel? De Turken hadden moed gevat toen de Amerikanen en Russen zich terugtrokken en deden nu regelmatig uitvallen over de grens. De regio was nog altijd vergeven van IS-strijders. De Koerden,

felle krijgers die een goede reden hadden om te vechten, zagen dit gebied nog steeds als onderdeel van het oorspronkelijke terrein van Koerdistan en zaten er nog altijd, hoewel hun zogenaamde vrienden de Amerikanen ervandoor waren gegaan en hen aan de niet-bestaande genade van de Turken hadden overgelaten. De Russen hadden Spetsnaz-commando's ter plaatse en er was ook nog een aantal mannen van Delta Force achtergebleven.

Probeer dat web van vijandelijkheid en allianties maar eens te ontwarren. Probeer in deze puinhoop in Noordoost-Syrië maar eens vriend van vijand te onderscheiden.

Dat boeide Danny Black niet. Hij vond het, net als de rest van zijn team, prima om bevelen op te volgen. Ze waren zwaarbewapend en hadden alle vertrouwen in hun kunnen en vuurkracht. Ze wisten dat ze alles wat op hun pad kwam aankonden.

Squadron B van de SAS zat nu een maand in het land. Aanvankelijk was Danny blij geweest met de afleiding na zijn vorige, zware missie: het opsporen van de moordende eenling Ibrahim Khan, dat totaal anders was verlopen dan verwacht. Nu stortte Danny zich op de huidige opdracht van Squadron B: regelmatige uitvallen vanaf een basis in Irak, de grens naar Syrië over om bekende IS-doelwitten uit te schakelen. Het was een bloedige maand geweest. Een maand vol nachtelijke aanvallen op afgelegen dorpen, vol 9 mm-kogels die meedogenloos in de schedels van IS-huften waren geschoten. Daar had Danny geen problemen mee. Dat had niemand. Met iedere IS-strijder die ze naar de andere zijde hielpen werd de wereld een stukje mooier. Maar het was ook een maand vol gillende echtgenotes en plotseling verweesde kinderen. Uiteindelijk kreeg zelfs het meest harteloze doodseskader van het Regiment daar last van.

De meest recente bevelen, die Danny die ochtend via de versleutelde zender had gekregen, voelden als een tijdelijke pauze. Dat had zelfs Bullethead gezegd. De onverbiddelijke, meedogenloze Bullethead, die van alle mensen die Danny kende de meeste *kills* op zijn

naam had staan. Hij werd zo genoemd vanwege zijn puntige, glimmende, kale hoofd, waar in de hitte het zweet op parelde als hij geen helm droeg. Nog nooit had Danny zo'n lage stem gehoord. Als hij iets zei, leek het wel of er een motor begon te ronken. 'Even lief verandering als rust,' had hij gebromd toen Danny hem over de nieuwe opdracht vertelde.

'Driehonderd kilometer naar het zuidwesten staat een beveiligde gevangenis,' zei Danny. 'Tot een paar maanden geleden zaten er door Koerden bewaakte IS-gevangenen.'

'Met gevangenis bedoelen we toch martelkamers, hè?' vroeg Bullethead. 'Anders hadden de Koerden die hufters wel gewoon gedood.'

'Dat zal wel, ja,' antwoordde Danny. 'In elk geval zijn de Koerden aangevallen en moesten ze die plek verlaten. De IS-gevangenen zijn ontsnapt. Er bestaat een kans dat we er in de afgelopen dagen een paar hebben neergeknald. Sinds die uitbraak is de instelling verlaten, maar een Koerdische eenheid is pas teruggekeerd. Ze beschikken nu over bewijsmateriaal waarmee mogelijk nog meer doelwitten gevonden kunnen worden. En als ik tussen de regels door lees, schijten ze in hun broek. In ruil voor de informatie willen ze een escorte Syrië uit. Dat zijn wij. Codenaam voor de operatie is Zero 22.'

Terwijl de rest van Squadron B verderging met hun duistere taakjes in het gebied, zat Danny nu in de Bushmaster met het constante kreunen van de motor als dreun in zijn oren. Het voertuig had voorin twee plekken en achterin twee verticale rijen van vier stoelen tegenover elkaar. Het was krap en kon amper luxe worden genoemd, maar het was al heel wat beter dan die blikken ovens die de Jackals waren. Danny vond dat hij als hoogstgeplaatste kerel deze plek hier had verdiend. Eenmaal dichterbij het doelwit zou hij wel overstappen naar een van de Jackals. Als er iets misging, wilde hij de beste plek hebben om beslissingen te nemen en niet vastzitten in dit gepantserde bakbeest.

Bullethead zat tegenover hem voor zich uit te staren, zijn lichaam meedeinend met het voertuig. Naast hem zat Dougie, een zure kerel uit Glasgow met een bos rood haar. Allemaal waren ze begin dertig. Bikkels in de bloei van hun leven en in topconditie. Ze droegen hetzelfde. Camouflagekleding van Crye Precision met kniebeschermers op de broek genaaid, versterkte flappen om hun kruis te beschermen, op dit moment omhoog geklapt. Een kogelwerend vest met vakken om hun persoonlijke wapens aan de voor- en zijkant weg te stoppen. Op schouderhoogte zat een persoonlijke zender vastge maakt, waarvan een dikke, korte antenne omhoogstak en de coaxkabels om hun lichaam gewikkeld zaten. Een microfoontje en oortje, helm, met de oren vrij en een nachtkijker bovenop, klaar om wanneer nodig omlaaggetrokken te worden. Om hun pols droegen ze een gps. Hun persoonlijke wapens – c8-geweren met dempers en Glock 17's – waren in camouflerend olijfgroen gespoten. Dougie had een zwarte bandana over zijn mond en neus getrokken, op andere momenten bedoeld om zijn identiteit verborgen te houden. Hier vormde die bescherming tegen het stof dat overal aan vastplakte. Heel wat jongens droegen ze, maar Danny deed geen moeite. Hij was al zo vaak in dit deel van de aarde op missie geweest dat frisse lucht nu iets nieuws voor hem was.

Dougie zat met gesloten ogen en zijn hoofd tegen de wand van de Bushmaster. Andere leden van het team zaten achter het stuur en bemanden de wapenstations. Waarschijnlijk was het slim om je rust te pakken wanneer dat kon.

Dat lukte Danny niet. Zo zat hij niet in elkaar. Op het eerste gezicht leek dit een eenvoudige missie. Het zou een stomme zet zijn om dit zwaar bewapende konvooi aan te vallen. Maar het zat nu eenmaal in Danny's aard om de details van de missie keer op keer in zijn hoofd te herhalen. De gevangenis was een m-vormig gebouw met een hoog hek eromheen. De ingang voor voertuigen zou openstaan, maar het konvooi zou pas het terrein op komen als de Koerden daar

een vooraf afgesproken teken gaven dat het veilig was: drie flitsen met een zaklamp met steeds een minuut er tussen. Zodra het veilig was zou een van de Jackals het terrein van de instelling op rijden en de Koerden oppikken, naar verwachting drie man, die de Jackal zouden meenemen naar het konvooi. Vervolgens zou het team hen door de nacht terug de Iraakse grens over begeleiden, naar de veiligheid van de Britse militaire basis. Wat er daarna met hen gebeurde was aan het hoofdkantoor.

Krakend kwam Danny's oortje tot leven. Het was Ollie Macalister, de bestuurder van de Bushmaster. Danny zag zijn achterhoofd en dat van Chinese Mike, die zo heette omdat hij de voorkeur gaf aan Aziatische vrouwen. Hij zat voorin op de passagiersstoel. Voor hen scheen door de stevige voorruit van het pantservoertuig een melkwitte halve maan. Van tijd tot tijd zag Danny de omtrekken van een bergketen in de verte. Afgezien daarvan, niets. Ze hadden hun koplampen uit, zodat ze van een afstand niet te zien waren. Ollie had zijn nachtkijker op.

'Oké, jongens,' zei Ollie over de zender, 'we bevinden ons aan de rand van het regeringsgebied. We verlaten nu de weg. Volg mij. Verwachte aankomst bij het doelwit: over negentig minuten.'

Danny voelde hoe de Bushmaster van de weg zwenkte. Direct werd het terrein hobbeliger en Dougie, die blijkbaar door Ollies zenderboodschap heen was gedommeld, deed zijn ogen open. Geen teken van slaperigheid; hij was direct alert. De jongens achterin reikten naar hun helm om hun nachtkijker op te zetten. Onmiddellijk lag er een wazige groene gloed over de binnenkant van de Bushmaster en kwamen voorheen onzichtbare details tevoorschijn: een eersthulpdoos die aan een van de portiers was vastgemaakt, een holster op Dougies onderbeen met een piepklein wapen met stompe neus. Die viel buiten de missie, maar dat gaf niet. In het woeste gedeelte van Syrië nam iedereen mee wat hij naar zijn idee nodig had.

'Mijn kleine meissie is vandaag jarig,' zei Dougie met zijn diepe

Glasgow-accent. Dat was een verbazingwekkend brokje informatie. Normaal gesproken hielden de jongens dit soort persoonlijke details bij een missie voor zichzelf. Danny en Bullethead reageerden geen van beiden. Als Dougie zich bloot wilde geven, dan zou hij dat uit zichzelf wel doen. ‘Het vrouwtje wilde haar godbetert een iPhone geven. Elf jaar oud, man, en dan geven wij haar verdomme een hotline naar iedere pedo op het net.’ Dougie was vooral geobsedeerd door pedofielen. Als hij ooit achter de tralies werd gezet – en met een temperament als dat van Dougie was dat niet onwaarschijnlijk – dan kregen plegers van seksueel misbruik het nog zwaar.

‘Het komt wel goed met haar, man,’ zei Danny. ‘Het is niets anders dan Candy Crush en Ariana Grande.’

Dougie gromde nietszeggend en Danny dacht aan zijn eigen dochtertje, Rose, dat hij amper zag. Al die jaren geleden had hij haar moeder Clara in Syrië ontmoet, maar Clara vond het maar niets dat Rose een moordenaar als vader had. Daar stond Danny niet graag bij stil, dus was hij blij toen Ollie de Bushmaster stilzette, liet weten dat ze zich op dertig kilometer van het doel bevonden en voorstelde te wisselen. Bullethead ging achter het stuur zitten en Danny klom op het voertuig om de granaatwerper te bemannen. Het was prettig om het voertuig uit te kunnen, hoewel het buiten veel warmer was en zijn ogen direct begonnen te prikken door het stof dat door het konvoi werd opgeworpen. Ze bevonden zich weer op de weg. Om hem heen gloeide de woestijn groen op. Hier en daar ruige bosjes en verspreid over de grond rotsen. Af en toe glommen er dierenogen in de verte.

Maar geen mensen en geen dreiging. Het omliggende terrein was stil en vrijwel verlaten. Daardoor was Danny op de een of andere manier dubbel op zijn hoede. Hij speurde de omgeving links en rechts voor zich zorgvuldig af. Toen hij een draai van driehonderd-zestig graden maakte, zag hij de drie Jackals die volgden en zijn teamleden die de dubbele Gimpy’s bemanden ook naar dreigingen zoeken.

Niets.

Na drie kwartier verscheen er iets voor hen. Een laag gebouw, waarschijnlijk drie kilometer verderop, maar door het grotendeels platte terrein goed zichtbaar. Danny wilde net de anderen erop attent maken, toen de stem van Bullethead over de zender klonk. ‘Doel in zicht. Ik herhaal, doel in zicht. Blijf staan.’

Het konvooi kwam tot stilstand. Danny bleef het omliggende gebied afspeuren. In de buurt van de gevangenis leek geen infrastructuur te zijn, afgezien van deze toegangsweg en hier en daar een afwateringsgeul aan beide kanten. Verder was dit een afgezonderde instelling. En verlaten, zoals hij al had verwacht. Er stonden geen voertuigen in de buurt en er was geen teken van leven. Hij schakelde op zijn zender over naar het satellietkanaal waarop hij in contact kon komen met de ops-basis in Irak. ‘Alpha, dit is Zero 22. Over.’

Een korte stilte en toen: ‘Zero 22, hier Alpha. Zeg het maar. Over.’

‘We bevinden ons drie kilometer ten oosten van het doel, dat we kunnen zien. Nog iets gehoord van de Koerden? Over.’

‘Roger. Ze hebben om 22.00 uur contact gelegd en de naderingsprocedures bevestigd. Jullie hebben toestemming om het doel te naderen als jullie willen. Over.’

‘Begrepen. Sluiten.’

Danny schakelde weer terug naar de persoonlijke zenderfrequentie van het team. ‘We hebben groen licht van de basis. We naderen het doelwit tot op een kilometer en verkennen dan verder te voet.’

Het konvooi kwam in beweging en trok langzaam over de verharde woestijngrond.

Tien minuten later kwamen ze weer tot stilstand. Danny en Dougie kwamen van de Bushmaster en begaven zich zwijgend in looppas in de richting van het doel. Op vijfhonderd meter afstand bleven ze staan. Danny zag dat er een diepe afwateringsgeul in een rechte hoek van de weg afboog en vroeg zich af of er in de wintermaanden veel overstromingen voorkwamen in dit gebied. Nu was het gevangenis-

complex duidelijker zichtbaar. Het was een verrassend modern gebouw, laag en gestroomlijnd. Op de basis hadden de mannen het aan Danny omschreven als een symmetrisch gebouw met een ronde centrale ruimte die zich in drie poten splitste. Ze kwamen nu vanuit het oosten en gingen naar het stuk tussen twee van die poten. Uit zijn ops-vest haalde Danny een telescopische nachtkijker en Dougie en hij begonnen hun surveillance. Hij zag de omheining, met rollen prikkeldraad erbovenop en op gelijke afstand drie beveiligingstorens ernaast. Er bevond zich een opening in het hek op de plaats waar een poort openstond, met een bewakershuisje ernaast. Wat Danny betref zag de omheining er niet bijzonder veilig uit, maar een blik op het omliggende terrein maakte de reden daarvoor wel duidelijk: wie te voet en in dit meedogenloze landschap ontsnapte zou toch binnen een paar dagen dood zijn.

‘Al een teken te zien dat we veilig kunnen naderen?’ vroeg Bullethead via de zender.

‘Nog niet,’ antwoordde Danny. ‘Blijf in positie.’ Hij schoof zijn nachtkijker weer omhoog en scande de gevangenisgebouwen. Nog steeds niets. Geen voertuigen, geen personen, geen beweging.

‘Waar zijn ze in godsnaam?’ wilde Dougie weten.

Danny bleef kijken. Hij wachtte op drie elkaar snel opvolgende flitsen van een zaklamp. Die kwamen niet. Er verstreek een minuut, toen twee.

Niets.

Danny wisselde van zenderfrequentie. ‘Alpha, hier Zero 22. Over.’
‘Zeg het maar, Zero 22. Over.’

‘We zijn bij het doelwit. Geen teken van de Koerden. Geen signaal om veilig te naderen. Kunnen jullie contact met hen opnemen? Over.’

‘Roger. Blijf wachten. Over.’

Na twee minuten klonk het: ‘Zero 22, hier Alpha. We zijn het contact met de Koerden kwijtgeraakt. Blijkbaar problemen met de zender. Over.’

Danny vloekte. Je liep altijd het risico dat het zendercontact werd verbroken. Maar waarom kwam er geen groen licht om te naderen?

‘Zero 22, zijn jullie in positie om het doel te verkennen?’

Danny kneep zijn ogen tot spleetjes. Hij vond het maar niets. Maar de enige optie was zich helemaal terugtrekken en daar voelde hij ook niet veel voor. ‘Begrepen,’ zei hij. ‘We wachten.’

Hij wisselde van frequentie om tegen de rest van het team te kunnen praten. ‘De basis is het contact met de Koerden kwijtgeraakt. Ze willen dat wij op verkenning gaan. We gaan voorzichtig verder.’

Danny en Dougie bleven op de grond en hielden hun ogen op het doel gericht, terwijl het konvooi naderde. Zodra ze door de drie Jackals en de Bushmaster waren ingehaald, keerden Danny en Dougie terug naar de voertuigen. ‘Het ziet er verlaten uit,’ merkte Dougie op. ‘Misschien zijn de Koerden bang geworden en zijn ze ertussenuit gepiept.’

Ja, dacht Danny. Misschien.

‘Dit is het plan,’ zei hij. ‘Jackal Een, ga erop af. Jackals Twee en Drie blijven staan om dekkingsvuur te geven. De Bushmaster neemt daarachter een beschermende positie in. Ik beman het bovenste wapen van Jackal Twee.’

Danny nam positie in bij een van de Gimpy’s op Jackal Twee. Terwijl Jackal Een zich richting het doel begaf, reden Jackals Twee en Drie allebei naar één kant van de weg die naar de gevangenis vierhonderd meter verderop leidde. De Bushmaster bevond zich dertig meter achter hen. Rechts van Danny lag weer een afwateringsgeul in een rechte hoek van de weg af. Danny en de andere drie Gimpy-bemanners draaiden hun wapens naar het gevangeniscomplex, klaar om indien nodig dekkingsvuur te geven. Jackal Een reed langzaam en gelijkmatig naar de gevangenis. In zijn ooghoek zag Danny Chinese Mike de granaatwerper van de Bushmaster op een van de bewakingstorens richten. Danny hief zijn nachtkijker weer en wachtte op de drie flitsen van de zaklamp. Die kwamen niet. Hij wisselde van

zenderfrequentie om met de OPS-basis te kunnen praten. ‘Alpha, hier Zero 22. Een van onze voertuigen rijdt nu op het doel af. Over.’

Een stilte en gesis. ‘Roger. Over.’

Jackal Een kwam op tien meter van de ingang tot stilstand. Door zijn kijker zag Danny hoe de bovenste artilleristen voor de zekerheid met hun wapen van links naar rechts over het complex veegden. In zijn oortje zei een stem: ‘Veilig.’ Jackal Een bleef langzaam op het bewakershuisje af rijden en Danny keek door zijn kijker.

Plotseling gebeurde het. Het ene moment reed de Jackal nog, het volgende was er zo’n hevige explosie dat er zelfs op afstand een schokgolf door Danny’s lichaam trok. Even was er een flits, zo fel dat hij werd verblind. Toen zijn zicht terugkwam zag hij van de positie die de Jackal had ingenomen rook opkolken, zo dik dat het voertuig er volledig door aan het zicht werd onttrokken.

Danny schreeuwde in zijn zender: ‘Landmijn! Contact, contact! Een voertuig geraakt! Drie mannen!’

Maar het was al één grote teringzooi. Van posities buiten de gevangenis schoten tracerkogels door de lucht. Ze verlichtten de nacht, brandden door en over de omheining, landden aanvankelijk alleen in de buurt van het konvooi en wierpen felle explosies woestijnstof op. Het duurde maar een paar seconden voor de schutters preciezer richtten. Voor iemand in het team het vuur kon beantwoorden, sloegen de tracerkogels – .40- en .50-kaliber schatte Danny – in de twee overgebleven Jackals en de Bushmaster. Bij elke inslag klonk er een misselijkmakend metalen geknars en kaatste de kogel met een veelkleurige vonkenregen als vuurwerk af.

Met een vertraging van een paar seconden barstte een donderend vuur als antwoord van het SAS-team los. De kakafonie van de vier Gimpy’s op Jackals Twee en Drie die zwaar geschut op de gevangenis af schoten daverde door de nacht. Danny loste series van drie tot vijf schoten – dat was de effectiefste manier om met een Gimpy te schieten. Het wapen spuwde lege hulzen en de 7.62’s vlogen door de dikke

rookpluim die van de aan puin geschoten Jackal Een kwam. Granaten sloegen in de omheining en kwamen in de buurt van de gevangenis tot ontploffing. Maar hoe langdurig, niet-aflatend en bruto de tegenaanval van de SAS'ers ook was, die leek geen effect te hebben. Het inkomende vuur nam zelfs in hevigheid toe. Meer tracervuur schoot op hen af en sloeg in de Jackals en de Bushmaster, die schudde en smeulde door de impact. Twee granaten kwamen in een sterrenregen in de lucht tot ontploffing en lieten scherven neerregeren. Nog eens twee ontploften op de grond vijftien meter achter de Bushmaster. Er werd steeds heviger op hen geschoten en zware kogels boorden zich in de gepantserde panelen van de voertuigen.

'Bullethead!' schreeuwde Danny via de zender naar de bestuurder van de Bushmaster. 'Naar voren, naar voren! We hebben meer dekingsvuur nodig!' Hij voelde de hitte van de loop van zijn Gimpy af komen.

De Bushmaster reed naar voren en Danny schakelde over op een andere frequentie. Direct hoorde hij aan de andere kant van de zender een gestreste stem. 'Zero 22, hoe is jullie situatie?'

'We liggen zwaar onder vuur! We hebben vuursteun nodig. Nu!' Nog terwijl hij sprak verslechterde de zaak.

Door zijn nachtkijker zag hij vanuit de gevangenis een lichtflits. In de twee daaropvolgende seconden werd hij zich bewust van de anti-tankraket die door de lucht recht op Jackal Drie af vloog. Het voertuig bevond zich nog geen twintig meter verderop, op drie uur van hem. Het maakte tegen een dergelijk wapen geen schijn van kans. De raket sloeg hard in de Jackal. Door de hevigheid van de ontploffing werd alle lucht uit Danny's longen geperst. Jackal Drie werd als een speelgoedautootje op zijn zijkant geworpen en verzwolgen door vlammen. Binnen anderhalve minuut had wie er ook in de gevangenis op wacht lag twee Jackals en zes mannen uitgeschakeld en het zou alleen maar erger worden. Danny loste meer schoten met de Gimpy. De loop gloeide vaag op en rookte. Als hij dit tempo van

vuren aanhield, zou de loop doorbranden, maar die kon hij onmogelijk wisselen. ‘Luchtsteun!’ schreeuwde Danny in de zender. ‘Luchtsteun!’

De reactie hoorde hij niet, want precies op dat moment raakte de Bushmaster een bermbom op de weg die de rest van het konvooi op wonderbaarlijke wijze had ontweken. De misselijkmakende, krakende explosie sneed door de herrie van de tracerkogels en het Gimpyvuur. De voorkant van de Bushmaster schrompelde afschuwelijk in elkaar en met een onheilspellend gekraak viel het voertuig op de zijkant.

En toen begonnen de problemen voor het voertuig pas echt.

Er sloegen drie antitankraketten in het chassis van de Bushmaster, wat een immense herrie en verwoesting opleverde. Metaal werd opengereten, rook wolkte op, benzine vatte vlam. Met één blik werd duidelijk dat alle inzittenden er geweest waren. Snel schakelde Danny zijn zender naar het persoonlijke kanaal. Had hij dat nou maar niet gedaan. Vanuit de Bushmaster hoorde hij niets anders dan onmenselijk gegil. Macalister? Bullethead? Hij zou het niet kunnen zeggen. Danny probeerde zich te blijven concentreren op het onder vuur nemen van de gevangenis, maar nu werd hij zich ervan bewust dat iemand zich weg van de Bushmaster bewoog. Dat moest Chinese Mike zijn die uit het wapenstation was gegooid. Hij wankelde naar Jackal Twee, verloor zijn evenwicht en viel een meter of vijftien verderop om. Danny hoorde hem gillen.

Danny reageerde instinctief. Hij wierp zich van de Jackal en kwam met een zware, doffe dreun op de grond terecht. Chinese Mike zat in de problemen en had hulp nodig. Met moeite kwam Danny overeind. De lucht om hem heen was vervuld van tracervuur en granaatscherven. Hij sprintte naar Chinese Mike, die op zijn knieën overeind had weten te komen.

Danny bevond zich nog maar vijf meter van hem vandaan toen de kogels insloegen. De tracerkogels hadden al een bruut effect op het

gepantserde omhulsel van de konvoivoertuigen, op het menselijk lichaam was het effect weerzinwekkend. Ze sneden door zijn nek, buik en kruis alsof Chinese Mike van warme boter was gemaakt. Bloed en de warme brij van verwoeste organen en stukjes bot spatten overal naartoe. Danny dook omlaag en drukte zich stevig tegen de woestijngrond om aan hetzelfde afschuwelijke lot als dat van zijn maat te ontkomen. Hij keek achterom naar Jackal Twee. Die stond tien meter verderop en nu Danny Mike was gaan redden, was er nog maar één Gimpy operationeel.

Hij overwoog zijn opties. Jackal Twee was het enige overgebleven voertuig. Daar moest hij naar terug.

Vergeet het maar, dacht hij.

Minder dan een seconde later werd de Jackal door een raket geraakt. Door de schok werd Danny letterlijk een paar meter van het voertuig geblazen, boven op de afschuwelijke resten van Chinese Mike. Toen de thermobarische raketkop zijn werk deed, was er een plotselinge golf intense hitte. Danny dacht dat hij in brand stond. Hij brulde van de pijn, maar het lukte hem op de een of andere manier om overeind te komen en zich voor de vuurzee uit de voeten te maken. Door een tweede ontploffing van de Bushmaster werd hij weer op de grond geworpen. Danny was zich bewust van de afschuwelijke stank van zijn verschroeide kleding en het constante spervuur van de tracer dat de resten van het konvooi verteerde. Hijgend hapte hij naar adem. Nog altijd tegen de grond gedrukt tastte hij naar zijn zender en wisselde weer van frequentie. ‘Dertien man geraakt!’ schreeuwde hij. ‘Waar blijft die klote luchtsteun?’

‘Komt vanuit Noord-Irak. Aankomst over ongeveer vijf minuten.’

Danny vloekte en keek om zich heen. Hij zag vier aparte brandjes: de vier voertuigen die nog steeds brandden en waar zwarte rook vanaf wolkte. Jackal Twee was in de afwateringsgeul gevallen die van de weg kwam. De warmte trilde in de lucht en in de felle gloed was de gevangenis amper zichtbaar, al kon hij wel vlammen van de

omheining af zien komen. Het vijandelijk vuur was gestopt en er hing een dreigende stilte. Pas toen hij zijn nachtkijker weer opzette, die nog aan een koord om zijn nek hing, kon hij de bewegende personen in de buurt van de gevangenis onderscheiden. De vijand kwam dichterbij. Waren het de Koerden? Was dit een rampzalige aanval door het eigen team geweest? Of een ingewikkelde truc? Dat dacht hij niet. Als ze het team in de val hadden willen lokken, waarom hadden ze dan het signaal dat ze veilig konden naderen laten varen? Hadden ze de beschikking over dergelijke vuurkracht? Nee. Dit was iemand anders. Islamitische Staat? Misschien. Die zouden de Koerden door wie deze instelling ooit was bewaakt maar wat graag hebben afgeslacht en hen misschien hebben gedwongen de inlichtingen prijs te geven over de ophanden zijnde komst van de SAS. Maar zelfs dat klopte niet helemaal. Die antitankraketten waren serieus materieel en wat Danny betrof riekte de overweldigings-tactiek die ze hadden gebruikt om een SAS-team te slim af te zijn naar commando's.

Commando's die hen ongetwijfeld hadden verwacht. Hij had geen geweer. Dat had hij in de Jackal laten liggen. In zijn holster zat zijn Glock 17, maar die was een slechte vervanging en nutteloos als het ging om vuren op lange afstand. Het terrein was plat en leeg. Als hij ervandoor ging, zou de vijand hem zonder enige twijfel zien. Hij besefte dat zijn enige hoop op dekking in de afwateringsgeul lag waarin Jackal Twee was geëindigd. Met een grimas door de hitte die van de brandende Jackal af kwam, kroop hij ernaartoe. Zijn lichaam deed pijn en hij bewoog zich langzaam. Het kostte hem twintig seconden om de tien meter naar de geul af te leggen. Hij liet zich erin rollen. Hier, lager dan de brandende Jackal, was het iets koeler. Hij zag de ronde opening van een duiker, een ondergrondse afwateringspijp van ongeveer een meter doorsnede. Daar kon hij zich verbergen, maar juist toen hij erin wilde klimmen, klonk er een stem in zijn oortje. 'Zero 22, hier Alpha, ik verbind je door met de luchtsteun.'

‘Zeg het maar,’ zei Danny en zijn eigen stem verbaasde hem: rauw, droog en schor.

Een nieuwe stem: ‘We zijn over een minuut bij het doel. Ik herhaal, een minuut tot het doel. Wat is jouw locatie?’

‘Mijn locatie doet er niet toe,’ blafte Danny. ‘Laat alles wat je hebt op de gevangenis neer!’

‘Dat wordt een groot impactgebied. Zit je veilig?’

‘Dertien man neer en ik ben de volgende. Laat je lading vallen, verdomme!’

‘Roger. Uit.’

Hij hoorde de luchtsteun naderen, eerst nog heel zachtjes, heel in de verte, maar het geluid van de motor werd met de seconde luider. Hij kroop een eindje de duiker in en rolde zich tot een bal op, waarbij hij zijn armen gebruikte om zijn gezicht te beschermen en het harde kevlar van zijn helm te bedekken. Hij kon alleen maar hopen dat de duiker, de kevlar en de brandende Jackal bescherming boden tegen de springlading. Het was niet veel om op te hopen, maar het was iets.

Het geluid van de luchtsteun bereikte een crescendo. Danny kneep zijn ogen dicht op het moment dat het oorverdovende gebrul van het vliegtuig over zijn hoofd voorbijtrok en hij de trillingen zelfs onder de grond voelde.

En toen sloegen de bommen in.

Het geluid was niet te bevatten. Vijf explosies die zo luid waren dat Danny een stekende pijn in zijn oren kreeg. Maar het geluid was nog niet het ergste. Zoiets als de overdruk zo vlak bij de inslag had hij nog nooit meegemaakt. Het voelde alsof de lucht uit zijn mond, zijn hoofd en zijn longen werd gezogen. De grond schudde, net als zijn lichaam. Er klonk een gekraak en hij wist dat de betonnen duiker om hem heen aan het instorten was. Hij voelde stof in zijn mond komen en hoorde buiten zijn verstopplek granaatscherven bruut, onverbidde-lijk neerregenen. Weer klonk er een enorme, metalen dreun en

geknars en een aantal ontploffingen, die allemaal een trillende schok door Danny's lichaam lieten gaan.

En toen, plotseling, stilte.

Opeens werkten Danny's longen weer en hij hapte luidruchtig naar adem. Zijn mond vulde zich met gruis en stof. Hij deed zijn ogen open. Alles draaide. Het was donker en hij besepte dat er nog zo veel stof in de lucht hing dat zijn zicht er volledig door werd belemmerd. Hij kroop de duiker uit en ondertussen hoorde hij het beton om hem heen instorten. In de geul hoestte en kokhalsde hij, omdat de zware, vervuilde lucht zich zuigend een weg zijn neus, mond en oren in leek te banen. Het voelde alsof zijn rechteroor, waar hij zijn oortje inhad, verstopt zat. Er zat iets vochtigs op zijn linkeroorleltje. Hij besepte dat zijn trommelvliezen bloedden.

Pas na een minuut was het stof zodanig neergedaald dat Danny zijn nachtkijker weer op kon zetten. Tot zijn stomme verbazing werkte die nog steeds. Hij speurde de omgeving af en zag direct waar de metalen knal vlakbij vandaan kwam. Door de kracht van de ontploffing was de Jackal de lucht in geworpen, de geul in. Het voertuig lag tien meter verderop op zijn rug, in elkaar gedeukt en smeulend. Danny schoof zijn kijker omhoog, rommelde met trillende vingers met het nachtzicht en keek weer naar de gevangenis. Die stond amper nog overeind. Twee minuten geleden was het een sterk, veilig gebouw geweest. Nu lag het in puin. Waar ooit de gevangenis had gestaan gloeiden nu een aantal brandjes op en de omheining, die het had gehouden, stond in brand. Danny wist dat hij mazzel had dat hij nog leefde. Het was hem wel duidelijk dat iedere persoon in de directe omgeving door de aanval was omgekomen.

'Zero 22, hier Alpha. Hoor je mij? Over.' De stem in Danny's oor klonk door het bloed gedempt. Hij haalde het oortje uit zijn oor en probeerde met een dikke, smerige wijsvinger de holte schoon te maken. Bij het terugplaatsen van het oortje herhaalde de kerel op de basis zijn boodschap. 'Zero 22, hier Alpha. Hoor je me? Over.'

‘Ze zijn dood...’ mompelde Danny. Hij praatte onduidelijk, langzaam. Hij begreep zichzelf amper. ‘Wat is jouw status? Over?’

‘Iedereen is dood...’

Weer liet Danny zijn blik over de akelige omgeving gaan. De jongens waren dood, allemaal. In de val gelokt door een team met betere vuurkracht dat – en dat wist Danny zeker – had geweten dat ze zouden komen. Dertien goede jongens. Dertien vrienden. Hij voelde een golf woede in zich opkomen.

‘Zero 22. Danny? Schakel je persoonlijke tracker in. Over.’

Een volle tien seconden staarde hij in de verte, voordat de opdracht tot hem doordrong. Zijn tracker leek op een smartphone in een hard, ruw omhulsel. Hij tastte ernaar, zijn aandacht nog steeds op de brandende, gebombardeerde plek. Hij veegde over het scherm en tikte om zijn noodsignaal naar de basis te zenden.

‘Luister, Danny. We moeten je daar weg zien te krijgen. De dichtstbijzijnde patrouille bevindt zich op een dag rijden, dus we sturen een helikopter. Die ontploffingen gaan de aandacht trekken, dus moet je maken dat je wekomt. Loop in oostelijke richting. Blijf lopen. Ga daar zo snel mogelijk weg. Duidelijk?’

Danny antwoordde niet. Hij beseftte dat hij doelloos rond wankelde.

‘Danny! Hoor je me?’

‘Ze zaten ons op te wachten,’ mompelde Danny.

‘Je moet kalmeren, Danny. Luister goed naar me. Ga weg van de plek van de ontploffingen. Er kunnen...’

Danny zette zijn zender uit en de stem stierf weg.

Van de Bushmaster en de twee overgebleven Jackals was niets anders meer over dan een geraamte. Routinematig zocht hij naar overlevenden, maar hij wist dat dat zinloos was. Hij herkende zelfs de resten van zijn teamleden niet meer. Hun huid was weggebrand, hun gelaatstrekken gesmolten. Ze stonken naar verbrand vlees en haar. Achter de voertuigen en dichterbij de restanten van de gevangenis

vond hij losse lichaamsdelen tussen de brokken puin en de kraters in de grond. Hij pakte er een paar op. Een onderarm, een onderbeen. Hij had het gevoel dat hij er iets mee moest doen, maar hij wist niet wat, dus liet hij ze weer op de grond vallen. Ze hielpen hem niet bij zijn doel: de strijders identificeren die een hinderlaag voor hen hadden gelegd en die Danny's team hadden gedood. En dus wankelde hij versuft in de richting van de platgebombardeerde plek.

Tweehonderd meter van *ground zero* vond hij zijn eerste bewijs. Voor het ongetrainde oog zou het alleen maar een brok verwrongen metaal zijn. Maar toen Danny zijn zaklamp tevoorschijn haalde om het beter te bekijken, wist hij direct wat het was, of in elk geval wat het was geweest: een metalen statief met daarbovenop een dikke cilindrische buis, nog warm. Dit was een van de afvuurinrichtingen voor de antitankraketten die zo keihard korte metten met het konvooi hadden gemaakt. Het was een Kornet-EM met lasergeleider en een bereik van acht tot tien kilometer.

En het was Russisch.

Danny spuugde stof op de grond. Hij kon weer helderder denken en haalde zijn camera tevoorschijn om een foto van de Kornet te maken. Hij wankelde verder. Een minuut later kwam hij bij een lichaam, bijna even verwrongen als de afvuurinrichting. Door de gebroken botten stonden de ledematen in vreemde hoeken, stukken kleding waren weggebrand en op de huid die nog op het gezicht zat, zat een dikke roetachtige laag. Danny knielde naast het lichaam. Uit zijn ops-vest haalde hij zijn veldfles en hij goot wat water op het gezicht van de dode man, waarna hij het vuil wegveegde en het gezicht weer afspoelde. Het leed geen twijfel: dit was niet het lichaam van een Koerd of een is-strijder. De huid was wit. Hij fotografeerde het lijk, kwam overeind en staarde erop neer. Onvoorstelbare woede golfde in hem op. Hij trok zijn wapen en richtte dat op het lichaam. Schoot het hele magazijn leeg in het bovenlichaam en gooide toen het wapen naar het gezicht. Meteen voelde hij zich dom: hij had zich

laten gaan en hij had geen reservemagazijn. Nu zat hij zonder bruikbaar wapen.

Hij mompelde in zichzelf. De Kornet, de witte huid. Die wezen beide op één feit: ze waren door de Russen in de val gelokt. Hoe of waarom, dat wist hij niet. Verbitterd draaide hij zich van de brandende plek af en keerde op zijn schreden terug. Hij schakelde zijn zender weer in en vrijwel meteen blafte de stem over de lijn. 'Zero 22. Hoor je me? Ik herhaal, hoor je me? Over.'

'Ja, ik hoor je,' antwoordde Danny, die naar de smeulende voertuigen wankelde waarin de resten van zijn maten lagen en daarna oostwaarts liep zoals hem was opgedragen. 'Stuur die helikopter maar.'

'Roger,' klonk de stem. Danny hoorde het amper. Hij had zojuist iets gezien. Een enkele lamp. In de verte kwam een voertuig aanrijden. Een motor? Misschien. De koplamp hobbelde vanuit het noorden over het ruige terrein en kwam snel dichterbij. Danny probeerde de afstand te schatten. Zo in de nacht en met draaiend hoofd was dat lastig. Anderhalve kilometer? Iets meer misschien? Wie was dat in godsnaam? Een van de Koerden, te laat om mee te spelen? Nee, de Koerden waren dood. Daar durfde hij geld op in te zetten. Het was waarschijnlijker dat hij bij de vijandelijke eenheid hoorde. Een van de mannen, of misschien twee, die de hinderlaag op afstand hadden gecoördineerd en nu kwamen kijken wat er in vredesnaam was gebeurd en of al hun mannen dood waren.

'Stik,' mompelde Danny. Hij begon naar het oosten te rennen, maar kwam niet ver. Zijn oren bloedden nog steeds en zijn evenwichtsgevoel was volledig naar de knoppen. Hij struikelde en viel en de wereld begon te draaien. Hij was zich half bewust van de hobbende koplamp. Die trok neonlijnen door zijn blikveld toen hij probeerde op te staan. Hij was nog maar tot op zijn knieën overeind gekomen, toen hij zich voorover moest buigen om te kotsen. Hij voelde de drang daar weg te komen, maar zijn lichaam wilde niet aan zijn hoofd gehoorzamen. Hij bleef daar opgerold in een bal naast

zijn eigen kots zitten, vocht tegen de misselijkheid en probeerde zijn kracht bij elkaar te rapen. Uiteindelijk lukte het hem weer overeind te komen. De koplamp hobbelde niet meer, maar was tot stilstand gekomen. Het licht bevond zich op twintig meter afstand en hij werd erdoor verblind terwijl hij ernaar tuurde.

Voor de koplamp verscheen een langgerekt silhouet. Het kwam langzaam dichterbij, voorafgegaan door zijn lange schaduw. Wankele kwam Danny helemaal overeind. Hij kon zich wel voor zijn kop slaan dat hij zijn munitie had verspild. Door het komende gevaar moest hij helderder gaan nadenken. Wie het ook was, hij schoot niet. Betekende dat dat het geen vijand was? Nee, het betekende dat hij erop rekende dat Danny ongewapend was, aangezien ook Danny zijn wapen niet had getrokken.

Op tien meter afstand kon Danny hem goed zien. Hij was enorm. Danny was lang, maar deze kerel was langer. Een kop groter en nog eens dertig centimeter breder bij de schouders. Hij droeg standaard legerkleding in camouflagekleuren, maar de mouwen van zijn jasje waren eraf gescheurd zodat zijn dikke, gespierde armen te zien waren, vuil van het zweet. Het waren de armen van een bodybuilder, met misschien een paar anabole steroïden erin voor de zekerheid. Hij had een kaalgeschoren kop, afgezien van een dikke, zwarte hakenkam over het midden van zijn schedel, tot op een centimeter afgeschoren. Aan een kant was zijn hoofdhuid afschuwelijk verminkt door een uitpuilend netwerk aan rode littekens. In zijn riem stak een wapen, maar dat trok hij niet. Zijn handen waren overduidelijk wel voldoende als wapen. Hij balde ze tot vuisten en ontspande ze weer, alsof hij ze los wilde maken, klaar voor actie.

Hij bleef op vijf meter van Danny staan, die nog steeds wankelde. De man liet zijn blik over hem heen gaan en grinnikte toen. Het was het soort gegrinnik met een heel specifieke betekenis: ik ga je met mijn blote handen aan stukken scheuren, hufter.

‘Stik,’ fluisterde Danny weer.

De kerel deed een stap naar voren. Danny zette een stap naar achteren. Er viel hem nog iets op. Op borsthoogte had de kerel twee insignes genaaid. Het waren insignes van een SAS-squadron. Op het insigne van Squadron A stond een dier afgebeeld dat een kruising leek tussen een teek en een schorpioen. Het insigne van Squadron D was een Indonesische kris. Het leken wel trofeeën.

Danny overwoog zijn opties. Wegrennen kon niet. De kerel had een handwapen en een voertuig. Hij kon zelf niet schieten. Er bleef nog maar één ding over.

Zo te zien stond deze kerel te trappelen om te vechten. Danny had geen andere keus dan hem die kans te bieden, nu hij alle zeilen bij moest zetten om overeind te blijven.

‘Stik!’ zei hij een derde keer. Als deze kerel hem sloeg, zou Danny direct op de grond belanden, zonder enige twijfel. En dan was de kans groot dat hij niet meer overeind kwam.

Weer deed de kerel een stap naar voren. Nu waren zijn vuisten constant gebald en de grijns was in een gespannen blik veranderd.

De kerel deed een uitval naar hem en hief een vuist om Danny een slag tegen zijn hoofd te verkopen. Danny deed een stap opzij. De arm van de kerel schoot uit en Danny wist hem met zijn rechterhiel hard in de nieren te raken.

Als hij dat bij iemand anders had gedaan, zou diegene gevloerd zijn, liggen kreunen van pijn of mogelijk bewusteloos zijn. Deze kerel leek het amper te merken. Danny voelde zich net een wesp die een olifant stak – hoogstens licht ongemakkelijk. Hij wierp een blik op de motor. Die hoorde hij draaien. Misschien kon hij de motor bereiken. Maar nu niet. Dan zou de hanenkamkerel gewoon zijn wapen trekken en Danny in de rug schieten. Danny zou het spel nog iets langer moeten meespelen.

De kerel maakte een draai en kwam weer op hem af. Deze keer was hij erop voorbereid dat Danny een stap opzij deed. Zijn vuist sloeg tegen Danny’s rechterschouder, wat genoeg was om hem naar

achter te doen wankelen. Zijn arm werd gevoelloos. Hanenkam maakte gebruik van zijn overwicht. Bij zijn volgende aanval was Danny te duizelig van de vorige slag om opzij te gaan en de man deelde zijn eerste echte klap uit. Het was een stevige stomp in zijn middenrif, met alle kracht waar je bij het lichaam van die kerel op rekende. Danny's benen begaven het en de lucht schoot uit zijn longen. De pijn was ondraaglijk – hij vroeg zich af of hij een rib of misschien zelfs zijn borstbeen had gekneusd. Zijn ademhaling leek niet te werken en even raakte hij in paniek toen hij probeerde in te ademen en dat niet lukte.

De volgende dreun, afkomstig van de dikke zool van de laars van Hanenkam, raakte Danny op de zijkant van zijn gezicht en sloeg bijna zijn hoofd eraf. Hij voelde het bloed uit zijn neus spuiten toen hij op de grond terecht kwam en uit zijn linkeroor begon het ook weer te stromen. Hij snakte naar adem, hoestte en probeerde wat losse grond te pakken te krijgen in de hoop dat naar zijn aanvaller te kunnen gooien om hem te verblinden. Maar de grond was keihard; zijn nagels schraapten alleen maar over de aarde en eentje scheurde.

De hanenkamkerel torende boven hem uit, enorm en dreigend. Door een waas van zweet keek Danny naar hem op. Hij merkte op dat de kerel zijn wapen nog niet had getrokken. Hij wilde Danny duidelijk met zijn blote handen afmaken. Maar eerst wilde hij zich verkneukelen. 'SAS-tuig,' zei hij. Hij sprak Engels, maar met een duidelijk Russisch accent. Hij tikte op de twee insignes op zijn jasje. 'Ik heb twee van je kameraden met mijn blote handen vermoord. Jij wordt een gemakkelijke derde.' Hij lachte, alsof hij net een geweldig goede grap had verteld. Hij deed een paar stappen achteruit, zoals een rugbyspeler die zich voorbereidt op een schop. En Danny's hoofd was de bal.

Zijn fout was dat hij Danny niet doodde zodra die op de grond lag. Vreemd genoeg was Danny teleurgesteld in de kerel. Deze gozer en zijn mannen hadden zojuist een SAS-team in de val gelokt en afge-

slacht. Ze wisten wat ze deden. Wat was de eerste regel van een vuistgevecht? Vecht om te winnen. Maak je tegenstander zo snel mogelijk en op alle beschikbare manieren af. Je krijgt geen tweede kans.

Danny had nu een tweede kans.

De Rus nam een aanloop. Voor hij Danny kon trappen, was die snel naar hem toe gerold, op de voet die nog op de grond stond. De kerel struikelde en viel, en nu lag hij op zijn rug en stond Danny overeind. Met zijn hak stampte Danny op het gezicht van de Rus, die brulde van pijn bij het breken van zijn neus. Het bloed spatte over de littekens aan de zijkant van zijn schedel. Nu tastte hij naar zijn wapen en Danny had een halve seconde om een besluit te nemen. Hield hij zich aan de eerste regel? Greep hij het wapen van de kerel en maakte hij hem af? Dat kon hij niet. Zijn arm was nog steeds gevoelloos. Hij wist niet zeker of hij effectief met het handwapen om kon gaan en de Rus had het sowieso nu zelf stevig beet.

Dus stoof hij naar de motor. Die stond twintig meter verderop. Hij rende zigzaggend en ontweek de straal van de koplamp, zodat hij moeilijk te zien en lastiger te raken was. Hoe groot zijn tegenstander ook was, hij gokte dat de Rus door de laars tegen zijn gezicht en een gebroken neus wel even verdoofd was, zodat Danny de kans kreeg bij de motor te komen.

Dat was een goede gok. Danny wierp zichzelf op de motor, net toen hij achter zich de terugslag van een handwapen hoorde. De kogel maakte geen geluid bij het inslaan. Danny trok een strakke cirkel met de motor. Toen hij het voertuig in beweging zette en snel schakelde, protesteerden de banden tegen de woestijngrond. Het gat tussen hem en de kerel met de hanenkam werd groter: dertig meter, toen veertig.

Danny trapte op de rem en slipte. Het terrein voor hem werd door de koplamp verlicht. Hij proefde het gevecht; de smaak van bloed, stof en pijn. Hij was zich bewust van de brandende vuurtjes, Jackals en Bushmaster vlak bij hem en de plek waar de explosies waren ge-

weest en weer voelde hij de verbittering dat hij zijn teammaten was kwijtgeraakt. Hij draaide het stuur in de richting van zijn vijand en liet de motor op toeren komen, met het plan om razendsnel op zijn aanvaller af te rijden en hem met de volle vaart van een zware motor te raken.

De Rus stond weer overeind. Hij had zijn wapen op Danny gericht. Vanaf die afstand kon hij onmogelijk zijn doelwit raken. Hun blikken kruisten elkaar. Het bloed stroomde langs het gezicht van de kerel. Danny wist dat hij er zelf waarschijnlijk dubbel zo slecht uitzag. Hij prentte zich de kenmerken van de kerel in. De kortgeschorren hanenkam, de afschuwelijke littekens op de schedel, de sas-insignes op zijn jasje. ‘Ooit,’ mompelde hij in zichzelf. ‘Die dag komt, verdomme.’

Het leek bijna of de Rus hem hoorde denken. Hij grijnsde, hield zijn hoofd schuin en spuugde op de grond. Maar zijn wapen liet hij niet zakken.

Danny maakte een draai met de motor en gaf weer gas, richting het oosten. Slechts één keer keek hij in de zijspiegel naar de brandende resten van de Zero 22-missie en het vervagende silhouet van de man die hem zojuist had proberen te doden, maar daar niet in was geslaagd.